
Nu suntem toate la fel și toate suntem frumoase!

Autoare: Natalia Căldăraru

Editoare: Roxana Oprea

Issue No. 1 (Iek) 2024: "Decolonising Gadge Narratives"

Romnja Magazine by Romnja Feminist Library

October 1, 2024

Abstract

The article you are about to read is the story told by a courageous Roma girl who shares with us struggles, experiences and perspectives on: ethnicity, community, virginity and virginity loss, menstruation, body and fat-shaming, beauty standards, patriarchal norms, gender inequalities, gender roles, pressure to get married, hetero-normative relationships and family, child marriages. There are experiences and honest thoughts that put her in a position of vulnerability, so I encourage you to read the article without judging, but with care and an open heart and mind.

Numele meu este Esmeralda, dar mi se spune Neagra. Cred că părinții mei visau să fiu o fată cu pielea deschisă la culoare și cu ochii albaștri, să semăn cu tata, dar nu a fost așa. Sunt brunetă, am ochi căprui și sunt de etnie romă. Anul acesta împlinesc 23 de ani. Mai am trei frați și două surori. Părinții mei sunt foarte tradiționali.

De ce nu sunt căsătorită până la această vârstă?

Toată lumea se miră cum de nu m-au căsătorit părinții mei până la vârsta asta.

Permiteți-mi să vă explic: părinții mei sunt despărțiți de 10 ani. Mama întotdeauna și-a dorit să îmi termin școala, să pot avea un viitor mai bun. Așa se face că am terminat 12 clase, iar mama a fost cea mai puternică susținătoare a mea. Un lucru important de spus este că mama nu și-a dorit niciodată să mă căsătorească de mică.

Am terminat liceul, am un job, am viitorul în față, dar cumva nu e de ajuns. Din punctul comunității de vedere, să ai un viitor înseamnă să ai pe cineva lângă tine, să ai o familie, să ai copii. Adevărul este că eu încă nu am găsit băiatul care să mă accepte așa cum sunt.

Sora mea a fost căsătorită de la 13 ani și acum are 3 copii. La început, mi s-a părut romantic, frumos, ca-n filme. O vedeam fericită, o credeam fericită, dar acum îmi dau seama cât de greu i-a fost și cât de multe responsabilități avea o fată de nici 14 ani. Cum poate să fie fericită o fată de 13 ani cu responsabilități de adult pe umerii ei? Cum poate o fată de 13 ani să-și intre în rol de femeie de casă, de soție, de mamă?

Ce înseamnă "virginitatea" pentru mine, ca fată romă

Am crescut cu ideea că virginitatea este cinstea unei fete, și un indicator că nu ai avut relații sexuale înainte de căsătorie. De fapt, virginitatea este o presiune imensă pentru fetele rome. De mici ni se spune că trebuie să ne

păstrăm virginitatea, că trebuie să ne mărităm virgine. Din gura mamei am auzit tot felul de vorbe: "să nu încerci să mă faci de răs", "dacă nu ești fată mare când te măriți, să uiți că ești fata mea", "o să ne omoare tac-tu pe amândouă, dacă nu mai ești virgină", "decât să ajungi să mă faci de răs, mai bine te mărit eu".

Majoritatea mamelor își căsătoresc fetele de la 13-14 ani să nu ajungă să le facă de răs. Asta cred că e mentalitatea. Fetele rome cresc cu ideea că este o mândrie să te căsătorești virgină. Iar dezvirginarea în sine devine un spectacol grotesc pentru comunitate. Nimeni nu se gândește cât de important este "prima dată" pentru o fată și nimeni nu te pregătește pentru acest moment. Câteodată îmi vine să strig în gura mare: "Corpul meu nu este de plastilină și nu te poți juca cu el când vrei tu!"

Nici dacă rămâi virgină mult timp nu e bine. Până când e acceptabil ca o fată să rămână virgină, adică să se căsătorească? Dacă depășești 18 ani și nu te-ai măritat, devii cu siguranță subiectul principal de bârfă pentru toată comunitatea. Ce-o fi având fata asta de nu s-a măritat până acum? O fi defectă?

Despre mine, oamenii spun: "pe asta sigur nu o ia nimeni, că e neagră și grasă", "cine ar vrea o noră neagră și grasă? "

Ce culoare are sângele dezvirginării?

La un moment dat, am stat de vorbă cu o fată din comunitate și mi-a spus ca ea a fost virgină, dar că sângele ei nu ar fi fost la fel de închis la culoare ca al altei fete rome care fusese dezvirginată. Și au ieșit tot felul de discuții. De parcă ar exista un standard de culoare pentru sângele himenului rupt. Nu toate sângerăm la fel! Și nu există o culoare anume a sângelui, iar unele dintre noi nici măcar nu sângerăm atunci când ne pierdem virginitatea. Aceste informații le-am aflat mai târziu și nu de la mama sau de la femeile din comunitate. Noi nu vorbim despre sex, despre cum să ne protejăm de boli sau de sarcini nedorite, ce înseamnă să-ți pierzi virginitatea, ce transformări se întâmplă în corp. Nu vorbim nici despre consimțământ. E rușine să vorbim despre toate lucrurile astea. E multă rușine și-mi dau seama că e și multă lipsă de informație pentru că nici femeile cele mai în

vârstă nu știu exact cum stau lucrurile. Sunt multe mituri și basme care fac mai mult rău decât bine.

Mi-aș fi dorit să am discuțiile astea cu mama, să stea și să-mi explice pe îndelete ce este pubertatea și de ce mi se schimbă corpul, de ce îmi crește părul în anumite zone ale corpului, de ce îmi cresc sânii, de ce am menstruație sau de ce am dureri când menstruez. Mi-aș fi dorit ca mama să aibă răspunsuri la toate întrebările mele și să mă pregătească. Mi-aș fi dorit să nu cresc cu sentimentul rușinii față de propriul meu corp și să știu că toate schimbările prin care trec sunt firești. Mi-aș fi dorit să știu că sunt normală.

Apropo de dezvirginare - stau și mă întreb: oare nu e mult mai rușinos ca în noaptea nunții unor tineri să stai pe la geamuri sau pe la uși și să asisti la un act sexual? Oare nu e mai rușinos să aștepți să se consume actul sexual între cei doi și ca fata să iasă mai repede din dormitor? Oare nu e mai rușinos ca toată lumea să aștepte "cămașa virginității"?

"Dacă nu ai grijă cum te îmbraci, o să vii acasă cu burta la gură!"

Am crescut cu idee că nu pot umbla pe stradă îmbrăcată cum vreau eu, fiindcă băieții și bărbații se holbează la sânii mei. Ar fi rușinos și m-aș simți prost dacă cineva mi-ar zice să mi se vad sânii sau fundul.

"Nu poți să porți o rochie foarte strânsă sau prea transparenta ca ți se vedea fundul!"

Dar voi credeți că dacă aș purta haine largi și bluza cu mânecă lungă și fusta până în pământ nu s-ar mai uita bărbații la mine? De multe ori am auzit vorbe, precum: "nu purta genul ăsta de haine, că pari prea sexy, și chiar dacă nu ai un corp perfect, poți atrage bărbații și ai putea să cazi în capcana lor și Doamne-ferește să ajungi să te faci de râs!"

Aveam vreo 5-6 ani, mergeam la grădinița din sat și în fiecare zi mă întorceam acasă plângând fiindcă râdeau copiii de mine că sunt dolofană. Dolofană am fost tot timpul. Dolofană și neagră. Pe timpul verii mă jucam la

salcia bunicii și tot timpul îmi spunea că nu am voie să stau fără tricou că “nu e frumos să stau dezbrăcată, că râd ȝiganii de mine”. Iar eu mereu îi replicam bunicii că și băieȝii stau fără tricou sau chiar dezbrăcaȝi și pe ei nu-i ceară nimeni. Ei de ce au voie și eu nu?

Mereu eram atenȝionată și de mama și de bunica: “tu, ca fată, dacă nu ai grijă cum te îmbraci, o să vii cu burta la gură!” De parcă felul în care mă îmbrăcam m-ar fi scutit de un viol sau de hăȝuirea bărbaȝilor. Când auzeam vorbele astea, nu-mi doream altceva decât să fiu băiat, să pot să fac orice, fără restricȝii, fără condiȝionări.

La vârsta de 13 ani am avut prima menstruaȝie și m-am speriat foarte tare pentru că nu știam ce înseamnă. Nu am fost pregătită de nimeni, nimeni nu mi-a vorbit despre aceste lucruri, dar din momentul acela toate femeile mi-au spus că trebuie să am grijă, că acum sunt o domnișoară și mi se pot întâmpla multe lucruri rele. Deja îmi crescuseră sânii, părul își făcea apariȝia pe corpul meu, dar mi se spunea că nu am voie să mă epilez. Că doar femeile măritate au voie să se epileze.

Din cauza problemelor de sănătate, menstruaȝia îmi venea doar de 2 ori pe an, și mi-a fost foarte greu. Corpul meu începuse să se schimbe foarte mult. Am stat foarte mult timp fără să merg la vreun control. Oare de ce nu m-a dus mama la medic să vadă ce se întâmplă cu corpul meu? Poate de frică să nu mă vorbească lumea? Așa se face că până la 15 ani am stat fără niciun control medical, deși îmi crescuse păr pe față și îmi venea ciclul foarte neregulat.

E foarte greu să stai cu frică să nu te vorbească lumea, să nu fii judecată. Oricum ar fi, lumea tot te judecă. Mie mi se atrăgea atenȝia că am început să mă îngraș, dar nimeni nu știa că am probleme de sănătate.

Să stai cu frică față de propriul corp și față de propriile-ȝi transformări, să știi că nimeni nu se mai uită cu drag la tine din cauză că corpul tău nu mai e la fel ca înainte, e ceva foarte greu de dus. E oribil.

Un gând apăsător care apărea mereu în mintea mea era “oare cine mă va lua așa?” Una din fricile predominante atunci când eram în liceu a fost că

nimeni nu mă va vedea destul de atrăgătoare încât să vrea să aibă o parteneră de viață ca mine. Cum ar putea cineva să mă vrea așa?

Întotdeauna mi-a plăcut de mine și m-am simțit bine în corpul meu, însă din cauza celorlalți am început să îmi fac griji și să mă stresez foarte mult de felul în care arăt. Nu m-am considerat niciodată sexy, dar repet, întotdeauna mi-a plăcut de mine, întotdeauna mi-a plăcut să fiu eu.

Revistele, serialele, filmele – toate mi-au prezentat un alt tip de corp demn de a fi dorit. Toți cei din jurul meu mi-au dat de înțeles că un corp "normal" este unul slab. Colegii sau cunoscuții din jurul mei mi-au arătat mereu prin bullying sau mesaje mai subtile, mai mult sau mai puțin "prietenoase", că nu am corpul potrivit. Din cauza lor, stima mea de sine a început să se ducă la vale, ca să nu mai vorbesc de impactul psihologic.

Nu am fost întotdeauna o fată grasă. Am avut și perioade în care am fost slabă, dar pe vremea aceea nu eram pregătită pentru relații. Oricum aș fi fost, nu era bine.

Nu îmi doresc să fiu suplă pentru ca bărbatii să mă considere sexy, nu îmi doresc să țin cure drastice de slăbit, să iau Ozempic sau să-mi tai stomacul, așa cum se practică acum. Din cauza lumii, m-am considerat mereu insuficient de sexy, în același timp prea multă, cum nu trebuie, niciodată pe placul lor, niciodată demnă de a fi dorită sau iubită.

Odată, am întrebat un băiat ce înseamnă pentru el femeia perfectă, iar răspunsul lui a fost "să fie bună". În zilele noastre, toți băieții își doresc o fată care să arate bine, să aibă un corp perfect și să *fie bună*, cum zic ei.

Se spune că nu există prietenie între un băiat și o fată. Pentru mine această vorbă s-a adeverit, pentru că ajunsesem să am sentimente mai profunde pentru un prieten, însă întotdeauna mi-a fost teamă să recunosc "da, îmi place de el și vreau să fiu cu el" din simplu motiv că nu mă consideram așa cum își dorea el. Nu eram o fată "bună", adică nu eram sexy, așa cum îmi spunea mereu că trebuie să fie fata perfectă pentru el. Aveam doar 17 ani și am preferat să rămân amică cu el decât să-i mărturisesc sentimentele față de el. Și rău am făcut. Mai bine spui atunci ce ai de spus, decât să

regreți mai târziu. De multe ori, trebuie să riști pentru a obține ce îți dorești. Acum, câțiva ani mai târziu, înțeleg mult mai bine suferințele mele. Lumea din jur nu știe decât să judece.

Vorba „nu te va lua nimeni niciodată” nu o mai iau în seamă și nu mă mai rănește, deoarece cu ceva timp în urmă am aflat că băiatul de care eram îndrăgostită, dar căruia nu i-am mărturisit iubirea de frica respingerii, avea și el aceleași sentimente față de mine. Față de mine, o fată cu pielea închisă la culoare, ochi căprui și corp care nu se încadrează în standardul de frumusețe. Pentru el nu conta corpul meu, contam eu ca persoană. Îmi pare rău că am înțeles greșit când spunea că vrea o *fată bună*, e târziu acum, dar măcar știu că cineva mă poate accepta și iubi așa cum sunt.

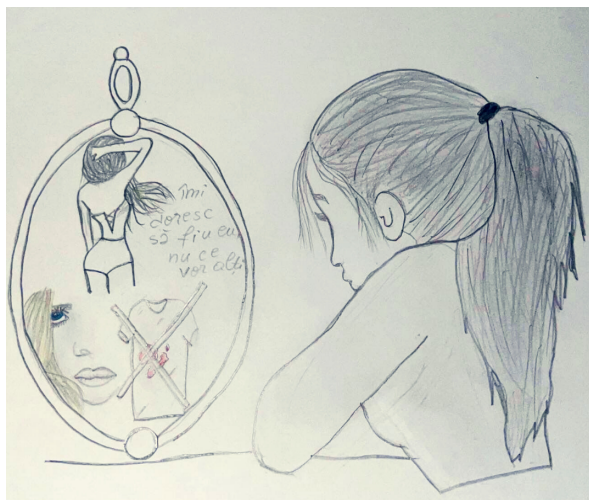
De ce pentru majoritatea bărbaților contează atât de mult cum arăți? De ce contează atât de mult un corp? Ce contează că ai câteva kilograme în plus sau pilozitate sau pielea închisă la culoare? Noi nu suntem demne de a fi iubite? De ce trebuie să trăim toată viața cu vina de a fi neconforme unor standardele, care până la urmă, de cine sunt făcute și cu ce scop? De multe ori aș vrea să am curajul de a spune tot ce gândesc în fața familiei și oamenilor din comunitate. Multe lucruri le-aș spune! Dar am crescut într-o cultură în care fetele trebuie să tacă. Niciodată nu am fost încurajată să spun ce gândesc, iar acest lucru a început să mă apese foarte tare. Dar știu ce pot să fac pentru a mă elibera – pot să scriu. Nu toate suntem la fel și toate suntem frumoase. Aș vrea să strig tare, să mă audă toate fetele! NU SUNTEM TOATE LA FEL ȘI TOATE SUNTEM FRUMOASE!

Visez cu ochii larg deschiși.

Sunt fericită. Mi-am găsit jumătatea, de fapt ne-am găsit unul pe celălalt. Am un soț pentru care nu a contat că nu mă încadrez în niște tipare. Ne iubim și avem două fete, Selim și Șeila. Deși sunt gemene, fetele sunt foarte diferite: Selim are pielea închisă la culoare și ochii albaștri, iar Șeila este albă cu ochi căprui. Șeila devenise foarte geloasă pe sora ei Selim și tot timpul mă întreba de ce ochii ei nu sunt așa frumoși ca ai surorii ei. Împreună cu tatăl lor le-am explicat că amândouă sunt egal de frumoase și că diferențele dintre ele nu trebuie să nască competiție, gelozie sau conflicte între ele.

Le-am arătat fetelor o poză cu mine înainte să mă căsătoresc cu tatăl lor și au rămas uimite. Atunci, Selim a întrebat: "tată, dar cum ai putut s-o iei pe mama așa grasă?" Iar Șeila i-a răspuns: "tu nu ai priceput nimic din ce ne-au învățat părinții noștri? Tată, tu nu te-ai căsătorit forțat cu mama. Nu v-a obligat nimeni să vă luați. Voi v-ați îndrăgostit unul de celălalt și nu te-a deranjat că mama era mai grasă".

Mă scutur de aceste gânduri. Nici măcar în imaginația mea nu mă simt bine în pielea mea. Mă visez slabă pentru că toată viața mi s-a spus că fetele frumoase sunt slabe. Mi s-a spus că fetele frumoase se mărită cu băieți buni, care le salvează. Ca și cum aş avea nevoie să fiu salvată de cineva. Nu vreau să vină nimeni să mă salveze! Nu vreau să vină prințul din povești care să mă ia de

parcă mi-ar face un mare favor. Stau și mă întreb ce le-aș spune fetelor mele dacă mi-ar spune că sunt grasă. Închid ochii și-mi continui visul. Corpul meu poartă multe urme pe care sper ca fetele mele să nu le judece, ci să le înțeleagă.

Corpurile noastre sunt frumoase, în toate formele, în toate culorile. Mă întreb dacă în timpul sarcinii sau după ce nasc o să mi se schimbe corpul. Oare în ce fel o să mi se schimbe? Îmi amintesc de un ginecolog care mi-a spus că după ce faci sex prima oară sau după ce naști, corpul ți se schimbă. Nu știu exact la ce se referă.

De ceva vreme am adoptat un băiețel. Are 4 ani și se numește Achim. Viața mea este completă acum. Îmi doresc să crească feminist. E un cuvânt mare, știu. Vreau să crească cu respect față de fete și femei. Vreau să știe ce înseamnă masculinitate sănătoasă. O să-l învăț să nu râdă de fete, să nu le bată niciodată și să nu le considere mai puțin egale. Și să nu judece niciodată corpul unei femei, pentru că eu am suferit mult din cauza asta.

Adevărul e că se pune prea multă presiune pe noi, pe corpurile noastre, sunt prea multe așteptări de la noi, prea multe reguli, prea multă obiectificare și prea puțină libertate! Fii așa, nu fi așa! Fă așa, nu e bine să faci asta! Mărită-te și fă copii! Țsta să-mi fie rostul pe lume? Sunt foarte conștientă că am crescut într-o lume hetero-normativă, nu-mi dau seama dacă îmi place cu adevărat ideea de familie, de a avea soț și copii, dar e cam singurul model promovat și acceptat în jurul meu, în comunitatea mea, iar presiunea celorlalți mă face să mă conformez. Dacă o să mă mărit vreodată și o să am copii, pentru copiii mei vreau să fac lucrurile diferit. Vreau să am curajul pe care mama mea nu l-a avut niciodată și să vorbesc cu fetele mele, să le învăț tot ce-am învățat de la femeile din familia mea, de la feministele române care m-au format, din experiențele mele, să le încurajez, să nu le judec, să le fiu sprijinul pe care eu nu l-am primit niciodată cu adevărat și de care aveam atâta nevoie. Să nu le forțez în căsătorii sau relații toxice. Vreau să le învăț să se iubească fără filtre, să-și îmbrățișeze toate imperfecțiunile, să fie mândre de toată moștenirea noastră etnică și culturală. Să nu considere niciodată că merită mai puțin, să nu caute validare din partea bărbaților, să nu dea putere altora asupra lor!